

Niet aan de knikker, maar aan de voet

Velen vallen ons voortdurend lastig met hun raadgevingen. Ik ga nog een stapje verder. Ik bestook al wie dit leest met een bezwering :

Zet nooit één stap op deze aardse bodem zonder schoeisel.

Schoen, laars, pantoffel, sandaal, klomp, sleffer of bordeelsluiper, het doet er niet toe. Als er maar een wikkel om de voeten zit.

Dàt had men mij op school moeten leren in de plaats van allerlei onnozelheden. Hoor wat me overkomen is.

Vooraleer een kattenmens te worden had ik een hond, een airedale terrier, de hartelijkste, vrolijkste compagnon die men zich dromen kan.

En van goede komaf. Gekweekt door een Italiaanse schilderes, gepamperd aan de Riviera en als puber naar Antwerpen gekomen. Toy was zijn naam, verder ging de inspiratie van de kunstenares niet. Zijn vriend was er slechter aan toe, die heette Titus, belachelijker kan het niet. Soms, als de eigenaars van Titus met ons naar het restaurant gingen, kwam Titus de avond bij Toy doorbrengen. Dan keken ze samen naar de televisie, rookten een sigaartje, dronken een glas en keuvelden wat.

Op een nacht, Titus en zijn aanhang waren reeds lang weer thuis, had ik het zo koud dat ik de slaap niet kon vatten. Ik haal het deken van de logeerkamer, dacht ik en liep met gesloten ogen die kamer binnen. Bij mijn tweede stap voel ik mijn voet wegzinken in een dikke, koude brij die langzaam tussen mijn tenen omhoog geperst werd en daar in dikke bobbel bleef rusten. Ik heb geen seconde getwijfeld : die stomme setter, die zwarte imbeciel van een Titus met zijn idiote naam, die vuile indringer die zijn gastvrouwen komt onderkaken! Want dat het die onderkruiper was wist ik meteen. Wie een dier liefheeft herkent zijn keutels blindelings en als 't ware op de tast. Toy zou zoiets nooit gedaan hebben.

Mijn ellende, mijn vertwijfeling kan ik niet beschrijven. Ik dacht aan de dichter Marsman: 'geef mij een mes, ik wil deze zwakke, zieke plek uit mijn lichaam snijden'. In wat had die arme man dan getrapt? Uren heb ik gewerkt om die vuiligheid van mijn voet te schrapen. Misselijk van de stank en kokhalzend van walging. De overtuiging voortaan met een stinkende voet door het leven te moeten gaan liet me niet meer los. Als men mij een ogenblikkelijke amputatie had aangeboden, ik had ze in dank aanvaard.

Ik ben nu veertig jaren verder. Ik heb het overleefd en ik denk niet dat mijn voet nog stinkt. Maar men weze verwittigd.

Carla walschap.